

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXXI   POLUMJESEČNIK   BROJ 12
15. LIPANJ
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Da li naš Gospodin sada posjeduje Ljudsku Rasu?	181
Svijet koji spava u Isusu	181
Crkva jedina do sada otkupljena	181
Cijena Jedna stvar – Njena Primjena Druga stvar	182
Dobro sjeme za dobru zemlju	184
Pšenica i Kukulj	185
„Neka oboje rastu zajedno”	185
Slike Kraljevstva	186
Biser velike vrijednosti	187
Mreža Sakupila Svake Vrste	187
Isus nije izgubio zemaljski život	188
Isus je imao pravo na zemaljsku prirodu	188
Pripisuje svoje zasluge sada oni koji se zavjetuju da će ju žrtvovati	189

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

DA LI NAŠ GOSPODIN SADA POSJEDUJE LJUDSKU RASU?

AKO ČOVJEK kupuje zgradu, uđe u pregovore za nju, potpiše ugovor i dogovara se kako bi osigurao novac da ga iskoristi za plaćanje zgrade, bilo bi vrlo prikladno, čim je potpisao ugovor, da kažem, ovo je vlasnik zgrade. U strogom smislu riječi, međutim, on ne bi bio vlasnik sve dok ne plati cijenu i dok svi računi nisu uredni podneseni, a umjesto ugovora imao je tapiju. Ugovor je sporazum o izvođenju projekta; isprava svjedoči o stvarno izvršenoj transakciji.

Što se tiče ugovora, naš Gospodin Isus ga je sklopio s Ocem; i s obzirom na to da je Ocu dao otkupninu – „Kao što je Sin Čovječji došao dati svoj život kao otkupninu za mnoge” – on već ima pravo biti Gospodar svega, u perspektivnom smislu, a ne u stvarnom smislu, budući da danas na zemlji postoje milijuni ljudi kojima on nije Gospodar; njihova koljena nisu mu se poklonila; njihovi jezici nisu ga priznali. Dakle, on nije njihov Gospodin u apsolutnom smislu, ali njegovo djelo napreduje, i, s obzirom na autoritet koji će tek vršiti i na djelo koje će tek obaviti, Otac govori o njemu proročki kao o „Gospodinu svega.”

SVIJET ZASPAO U ISUSU

Ovdje ćemo razmotriti određene retke iz Svetog Pisma koji imaju utjecaja na to pitanje. Prvo spominjemo redak koji kaže da svijet „spava u Isusu.” (1. Solunjanima 4:14.) Kako mogu spavati u Isusu, osim ako Isus ne posjeduje svijet, može se pitati? Odgovaramo da oni spavaju u Isusu na točno isti način na koji spavaju Abraham i sav Izrael i za sve kraljeve i proroke se kaže da spavaju. Ne zato što je Isus u vrijeme njihove smrti platio otkupninu za čovječanstvo, niti je došao na svijet da to učini, već zato što je, u Božanskom planu, Bog napravio pripreme za cijelu transakciju i zajamčio da će Otkupitelj biti pronađen, da će biti dana otkupna cijena i da će cijelo čovječanstvo biti izvučeno iz groba. Nadalje, sam Bog je govorio s tog stajališta kada je rekao da je on Bog Abrahama, Izaka i Jakova, govoreći kao da oni zapravo uopće nisu mrtvi, nego samo spavaju, čekajući ga.

Slično tome, svi koji su vjerovali u Boga mogli su govoriti i misliti o svima koji su bili mrtvi kao da samo spavaju neko vrijeme i čekaju uskrsnuće, iako Isus još nije došao. Isto vrijedi otkad je Isus došao i umro. Sada je još razumnije i prikladnije za nas reći da svi „spavaju u Isusu,” jer sada je on identificiran kao onaj koji je sebe dao kao otkupninu za sve. Ne radi se o tome da je cijena primijenjena za sve, nego samo o tome da je on stavio u Očeve ruke svoj žrtvovani život, koji on može prisvojiti i koji je dovoljan „za grijeh cijeloga svijeta”. (Iv. 3:16.) Ono još nije prisvojeno za svijet, nego samo za Crkvu, jer cijena je prvo

zadovoljština za naše grijeh, grijeh Crkve, a potom za grijeh cijeloga svijeta. – I. Ivanova 2:2.

JEDINO CRKVA DO SADA OTKUPLJENA

Zatim ćemo razmotriti tekst, Otkupljeni ste dragocjenom krvlju Kristovom. (I Pet. 1:18,19.) Ovdje se misli na nas, Crkvu, i ne proteže se izvan Crkve na svijet. To znači da svijet još nije otkupljen. Isusova je zasluga, naravno, dovoljna za cijeli svijet, ali je on još nije prisvojio za sve ljude.

Razmotrit ćemo drugi tekst, „Skupo ste kupljeni”. (I Kor 6:20.) Ovaj tekst, na sličan način, ne govori o svijetu, nego o Crkvi. Klasa „Ste” je ta koja je kupljena, a čak ni oni nisu bili kupljeni kada je Isus umro na Kalvariji. Ondje je doista predao u Očeve ruke cijenu (Lk. 23:46) dovoljnu za sve; ali tada nije bilo prisvojeno ni za koga – čak ni za nas, sve do njegova uskrsnuća i uzašašća, kada se „pojavi u prisutnosti Božjoj za nas”. (Heb 9:24.) Tada smo bili kupljeni. „Kupljeni ste dragocjenom krvlju Kristovom.” Njegova krv je učinjena kompenzacijom što se tiče vjernika.

Drugi tekst: „On je pomirnica za naše grijeh, i ne samo za naše, nego i za grijeh cijeloga svijeta.” (1. Ivanova 2:2.) Mi odgovaramo da je on bio pomirnica, zadovoljština, za naše grijeh, u jednom smislu riječi, kada je umro, ali zadovoljština tada nije bila primijenjena za naše grijeh. Kada je umro, zasluga za njegovu smrt također je bila zadovoljština za grijeh cijelog svijeta, ali nije primijenjena za grijeh cijelog svijeta. Kad je uzašao na visinu, pojavio se za nas, klasu Crkve, i učinio zadovoljštinu za naše grijeh. Stoga, dok vjerujemo i vršimo posvećenje, naši grijesi su oprosteni. Njegova zasluga je dodatno zadovoljština za grijeh cijelog svijeta; ali on to još nije primijenio za svijet, stoga svijet nije slobodan od kazne za grijeh; još uvijek je pod osudom. O nama pak Apostol kaže: „Izbjegli smo osudi koja je na svijetu.” I opet kaže: „Bili smo djeca gnjeva kao i drugi.” Ostali su, vidimo, još uvijek djeca gnjeva. Zašto? Jer zadovoljština za njihove grijeh još nije izvršena. Veliki Otkupitelj ima cijenu zadovoljstva; samo čeka pravo vrijeme za primjenu.

Obratite pažnju na još jedan odlomak, „Krist je umro, uskrsnuo i oživio da bude Gospodar i mrtvima i živima.” (Rim. 14:9.) Ovaj tekst vrlo prikladno navodi vrijednu transakciju koju je izvršio naš Gospodin. Njegova smrt bila je nužna značajka djela otkupljenja. Njegovo podizanje i oživljavanje također su bile nužne značajke. I nadalje, on nije mogao biti Gospodar na bilo koji drugi način osim time što ga je Otac proglasio „Gospodinom svega” i „Neka mu se klanjaju svi anđeli Božji.” Ali dok je on proglašen Gospodarom svega, trebat će vremena da se to prizna. U skladu s tim, Apostol kaže: „U punini vremena Bog će sabrati pod

njim (Isusom) sve što je na nebu i na zemlji.” Ali bit će potrebna punina vremena, punina Milenijskog doba, da se postigne ovo okupljanje pod njim i učini ga Gospodarom svega. Dakle, vidimo da proročanski i božanskim imenovanjem on već ima tu dužnost, ali sada čeka dok njegovi neprijatelji ne budu potčinjeni njemu ili mu budu postavljeni kao podnožje, i sve stvari će mu biti podvrgnute.

„OTKUPNINA ZA SVE”

Zatim razmatramo tekst: „Dao je sebe kao otkupninu za sve, da bude posvjedočeno u svoje vrijeme.” (I. Tim. 2:6.) Davanje sebe kao čovjeka Krista Isusa bilo je kada se predstavio na Jordanu i sav se predao Očevoj volji. Ovo djelo predaje svog zemaljskog života i svih njegovih zemaljskih prava u potpunosti je izvršeno na Kalvariji kada je uzviknuo: „Svršeno je.” Dovršio je posao koji mu je Otac dao da izvrši. On je dao sebe da bude „otkupnina za sve,” a njegova smrtna zasluga dovoljna je da predstavlja otkupninu za sve, čim bude prisvojena. Do sada, vidimo, primijenjeno je samo za nas koji vjerujemo, a vrijeme za njegovu primjenu za ostatak svijeta bit će na početku Milenijskog doba; ali neće dosegnuti cijelu ljudsku obitelj na početku.

Dok je zasluga našeg Gospodina u potpunosti prisvojena tijekom Evangeoskog doba za sve koji mu dođu, bit će potpuno oslobođena kada posljednji od posvećenih prođe iza zavjese. Njegova im je zasluga pripisana upravo u svrhu da ih osposobi da budu žrtvovatelji, a kada bude oslobođena smrću posljednjeg od posvećenih, ponovno će mu biti na raspolaganju za prisvajanje. Tada će veliki Veliki svećenik izvršiti drugo škropljenje krvlju – ne u našu korist, jer više nećemo imati potrebe za tim, budući da smo do tog vremena postali savršeni kao Nova stvorenja iza zastora, članovi njegova Tijela. Drugo škropljenje bit će u korist „svih ljudi” – svih koji će doći pod uređenje Novoga saveza – „najprije Židova, a zatim i pogana”; svi koji će željeti, kada dođu do dovoljnog znanja, pod tim Novim savezom, doći pod zasluge otkupne cijene našeg Gospodina; a oni koji ne uspiju tako doći, odbacit će otkupninu, a time i blagoslove obnove.

Svi ovi blagoslovi doći će postupno, ne trenutno, ne vjerom, već zapravo, procesima vraćanja. Cijelo Milenijsko doba Krist će dati ljudima dobrobit otkupnine našeg Gospodina ili „odgovarajuće cijene,” a potpuna dobrobit ove cijene neće biti dana sve dok djelo Milenijskog doba ne bude završeno i dovedeni do savršenstva svi koji žele biti Božji narod, prema Božjim uvjetima, jer Bog nikada nije namjeravao dati svoje blagoslove bilo kome osim onima koji žele biti u skladu s njim pod njegovim uvjetima. Bog nikada nije namjeravao učiniti ništa za one koji su svojevrijem i namjerno protivni, kao što je Sotona.

Može se postaviti pitanje kako će gore navedeno biti u skladu s tekstom, „Da on [Isus], milošću Božjom, okusi smrt za svakog čovjeka.” (Heb 2:9.) Odgovaramo da je to Božje veliko djelo koje je naumio u sebi prije postanka svijeta – da se otkup Adama i cijele njegove rase treba izvršiti kroz Kristovu smrt. Tako je okusio smrt za svakog čovjeka, bilo da je korist od nje primljena na Dan Pedesetnice, ili kasnije, tijekom Doba, ili će je dobiti na početku Milenijskog doba. Za svakog čovjeka je „okusio smrt,” da bi im mogao dati blagoslove koji će doći u svijet čovječanstva sve do završetka Milenijskog doba, i, ako budu poslušni, do cijele vječnosti.

„Uzašao je na visinu i odveo zarobljenike” – ili, kako to kaže drugi prijevod, a mi mislimo ispravnije, „Uzašao je na visinu vodeći naprijed mnoštvo zarobljenika.” Ovaj odlomak pokazuje da je on bio vođa cijele zarobljene rase. Mi, Crkva, slijedimo prvi; slijedi „Veliko Mnoštvo”; Drevni Dostojnici će uslijediti ubrzo nakon toga, a na kraju Milenijskog doba on će dovesti ostatak rase. Svi će oni biti izvedeni naprijed, svi će biti izbavljeni od vlasti grijeha i smrti.

CIJENA JEDNA STVAR – DRUGA STVAR PRIMJENA

„Jer dok još bijasmo bez snage, Krist u svoje vrijeme umrije za bezbožnike.” Ovaj odlomak ne kaže da je Krist primijenio svoje zasluge za bezbožnike; ono samo kaže da je Bog uredio svoj plan tako da je bilo neophodno da Krist umre za bezbožnike. Zašto je Bog to tako uredio? On je to uredio u korist ili u interesu bezbožnika – ne samo Židova i onih koji su, kao što su neki od nas možda bili, željni sklada s Bogom, već za sve bezbožnike. Otac je namjeravao da zasluge njegove smrti budu primjenjive na svakog pripadnika rase, Adamove bezbožne rase, sve one grešnike i manje ili više izopačene i degradirane i skrenute s puta.

Dakle, jedno je predmet za koji je dana cijena, a drugo je njegova primjena. Svrha Kristove smrti bila je otkupiti svijet, biti otkupnina svijeta, kako bi on mogao biti obnovitelj svega. Ali u ovom Planu postoje vrijeme i red; posao napreduje korak po korak. Prvi korak je bio da sam Krist osigura vječnu slavu vlastitom poslušnošću do smrti i da kao imovinu ima nešto što može dati – svoj zemaljski život, kojeg nije izgubio.

Sljedeći korak je bio da se on popne na visinu i primijeni ovu cijenu. Pojavio se kao zagovornik posebne klase čovječanstva. Kakva posebna klasa? Odgovaramo, pojavio se za sve one među ljudima koji bi željeli doći u sklad s Bogom, koji bi trebali željeti prihvatiti Božju naklonost i postati članovi Tijela Kristova na poziv ili program koji je Bog uredio. Kada se pojavio za njih, pripisao je zasluge svoje žrtve u njihovu korist, i tako je sva ta zasluga apsorbirana, da tako kažemo, u ovom jednom djelu koje je prvo

poduzeto, ovom djelu opravdavanja i pomaganja ovoj posebnoj klasi koja želi hodati u Isusu ' korake, žele trpjeti s njim kako bi i oni mogli s njime dijeliti nebesku slavu. On to ne čini tako što im najprije daje zemaljsku naknadu, već im jednostavno pripisuje svoje zasluge.

Ovo uračunavanje njegove zasluge, koje dolazi onima koji su se okrenuli od grijeha, koji vjeruju u Gospodina Isusa Krista i posvetili su se Bogu, pokriva njihov adamski grijeh i nadoknađuje sve nedostatke njihova tijela, tako da mogu „prikazati njihova tijela za žive žrtve, svete i Bogu ugodne, njihovu razumnu službu.” (Rim. 12:1.) Drugim riječima, on postaje žirant za njih. Oni sami sebi nisu dovoljni, ali on jamči za njih da će se njegova zasluga i dalje primjenjivati za sve njihove nesavršenosti, ako vjerno izvrše ovo polaganje života. To su kraljevski svećenici, koje on u jednoj slici predstavlja kao svoju Zaručnicu, a u drugoj kao članove svoga Tijela. To su „više od pobjednika.”

Zatim dolazi sekundarna klasa, koja nije dorasla ovom standardu – klasa koja ne polaže dobrovoljno, srčano i radosno svoje živote u želji da ugodni Ocu i vrši njegovu volju. Ovi su, ipak, odani u srcu i sputani su od potpune žrtve samo kroz „strah od smrti,” kroz strah od toga što će ih to koštati. Bit će testirani do te mjere da će na kraju biti prisiljeni položiti svoje živote, i to s voljom. Oni ne uspijevaju izaći više od pobjednika jer dopuštaju iskustvima osmišljenim da ih testiraju kako bi usporili njihov napredak u pitanju stjecanja visokog položaja koji im se nudi, tako da postaju Druga grupa. Postoji, također, treća klasa, oni koji umru „Drugom smrću,” koji se „povlače u propast.”

U vrijeme kada ove tri klase završe svoj pravac, sve zasluge koje je Krist pripisao bit će ponovno dostupne kao i u početku; sve će mu biti iznova na raspolaganju. Zatim će se primijeniti u pečaćenju Novog saveza koji će biti sklopljen s Izraelom, ali koji će biti dovoljno širok da uključi svakog pojedinca iz svih naroda na zemlji koji će biti voljni pristati pod istim uvjetima i postati djeca Abrahamova kroz vjeru i poslušnost.

„OTKUP KUPLJENOG POSJEDA”

U vezi s tim razmotrimo tekst: „koji je zalog naše baštine sve do otkupljenja stečenih, na hvalu njegove slave.” – Ef. 1:14.

Duh Sveti koji je sada dodijeljen Crkvi je zalog ili predokus naše baštine. Što ćemo naslijediti? Mi trebamo „sve naslijediti.” Kao prvo, trebamo baštiniti Božansku prirodu, a kao drugo, trebamo baštiniti veliko Abrahamovo obećanje da će kroz nas, u jedinstvu s našim Gospodinom Isusom, kao članovima njegova Tijela, sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene. Govorimo o sebi kao o Gospodinovom kupljenom posjedu, a kada budemo promijenjeni da primimo njegovu slavu, ovaj dio njegovog posjeda bit

će potpun i mi ćemo biti savršeni s njim i biti pod njegovom izravnom kontrolom.

Nakon ovoga će postati djelotvorna druga značajka istog posjeda, povezana kao dio ovog istog obećanja. Dragocjena krv tada će biti primijenjena da se zapečati Novi savez u korist grijeha svih ljudi, a djelo na vraćanju još većeg posjeda napredovat će do kraja Milenijskog doba, kada će cijeli posjed biti doveden u red i sve podvrgnuto njegovoj vlasti i predano Ocu.

Također ćemo razmotriti odlomak: „Jer ako su prijestupom jednoga mnogi pomrli, mnogo su više milost Božja i dar obilovali u mnogima po milosti jednoga čovjeka, Isusa Krista.” – Rim. 5:15.

U ovom tekstu apostol očito ne želi shvatiti da je punina milosti tada stigla do mnogih, jer bi to bila neistina. Prošlo je 1800 godina od dana apostola, a obilje milosti još nije doseglo većinu ljudi. Dakle, moramo ga shvatiti tako da znači da ovo obilje milosti koje je u Kristu prema Očevom planu, rasporedu i svrsi, tek treba doći do mnogih. Svijet je još u svojim grijesima, a Izrael je još u svojim grijesima i neće se oporaviti sve dok Crkva ne bude proslavljena, kao što apostol kaže (Rimljanima 11:27), „Jer ovo je moj Savez s njima, kada ću uzeti njihove grijeha.”

Budući da ova milost još nije stigla do Židova, niti do pogana općenito, jedini način na koji je obilovala je kroz Božje obećanje da će Kristova smrt tek biti djelotvorna za sve. Stoga, govoreći s ovog proročkog stajališta, jasno je da je Isus Spasitelj svijeta, iako još nije dovršio djelo spasenja Crkve i neće to učiniti do kraja ovog doba. Slično on neće biti Spasitelj svijeta u punom smislu sve do kraja Milenijskog doba. Neke nikada neće spasiti, jer će odbiti Božju milost; a ipak je on, prema Svetom Pismu, Spasitelj svih ljudi – Spasitelj svijeta.

On je bio Spasitelj svijeta, prema Svetom Pismu, kad se rodio. Poruka anđela je bila: „Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin.” On je bio Spasitelj u budućem smislu – ne zbog onoga što je bio tada, kao beba, i ne samo zbog onoga što je još postigao, već zbog, prema Božjem obećanju, onoga što će učiniti do vremena kada on će predati Kraljevstvo Bogu i Ocu. „On je Spasitelj i to veliki,” „sposoban do kraja spasiti sve što će po njemu doći k Ocu.” (Iza. 19:20; Heb. 7:25.) On nas sada spašava u djelomičnom smislu, nadom, jer smo došli k Ocu po njemu, prema rasporedu ovog Evandeoskog doba. On će nas tek spasiti u najpotpunijem smislu u „Prvom uskrsnuću.” Tada će započeti spasenje svijeta, kada će ih on probuditi iz smrti; ali oni neće biti potpuno spašeni, neće postići punu obnovu niti dobiti vječni život, osim ako budu iskazivali vjeru i poslušnost. On otvara vrata. On pravi put. On osigurava sve aranžmane po kojima oni mogu znati i slušati.

Cijela je zemlja dio kupljenog posjeda i bit će ispunjena slavom Božjom. I ako bilo koje koljeno tada odbije pokloniti se i bilo koji jezik odbije priznati i bilo

koji ne prihvati naklonost Božju, za njega više neće biti ničega. On će činiti „usprkos duhu milosti” i umrijet će „Drugom smrću.” – Heb. 10:29; Juda 12.

DOBRO SJEME ZA DOBRU ZEMLJU

– 19 LIPNJA. – MAT. 13:1-9; 18-23 –

Ključni tekst: – „Zato odložite svu prljavštinu i preostalu zlobu i s krotkošću primite usadenu riječ koja je sposobna spasiti vaše duše.” – Jakov 1:21 – RV

IZ čamca naš je Gospodin poučio najčudesniju lekciju glede metode koju je koristio Svemoguću u odabiru „malog stada,” koje poziva da budu članovi s Kristom Isusom u upravljanju njegovim Tisućogodišnjim Kraljevstvom. Poruka ili poziv o Kraljevstvu je „sjeme” koje se razmatra u gornjoj prispodobi, koje, pod povoljnim uvjetima, klija i donosi potrebne plodove razvoja karaktera. Naš Gospodin je bio veliki sijač ovog dobrog sjemena Kraljevstva, a nakon njega su došli apostoli. Otada je sav svoj vjerni narod više -manje upotrijebio u tom sijanju.

Činjenica da se većina „sjemena” Božanske poruke čini izgubljenom nije dokaz da poruka nije dobra i poželjna. Ova prispodoba pokazuje da prava greška leži u tlu – u srcu. Kad bi sva srca bila u pravu, poruka ili sjeme bi posvuda donijelo mnogo ploda.

USPUTNI SLUŠATELJI

Prispodoba kaže da nije svo tlo dobro ili prikladno, no nagovještaj je da je u moći mnogih ispraviti i nadoknaditi nepovoljne uvjete u sebi. Nije nam prepušteno nagađati, jer ovo je jedna od rijetkih prispodoba koje je sam naš Gospodin protumačio – činjenica koju mnogi izgleda nisu primijetili.

„Sjeme” je poruka Kraljevstva. Mnogi to ne razumiju. Na takvim ušima poruka je izgubljena, jer je Protivnik na oprezu da je odnese, što simboliziraju ptice koje proždiru izloženo „sjeme kraj puta”. Takvi „usputni” slušatelji čine najbrojniju klasu u svakoj skupštini nominalne crkve. Oni su samo formalisti.

SLUŠAČI KAMENOG TLA

„Kamenito” tlo predstavlja drugu klasu slušatelja poruke o Kraljevstvu. Njima to zvuči dobro; zainteresirani su, ali im nedostaje dubina karaktera. Oni se zanimaju i neko vrijeme nevjerovatno cvjetaju, ali im nedostaje dubina potrebna za razvoj karaktera prikladan za Gospodinovu upotrebu u djelu Kraljevstva, a kad dođu kušnje i testovi oni posrnu. Mislili su da bi mogli biti odneseni u Kraljevstvo na „cvijeću lakoće,” dok se „drugi bore da osvoje nagradu i plove kroz krvava mora.” Nema lakog puta do Kraljevstva. Učitelj izjavljuje svima koji žele biti od izabrane „Zaručnice,” „Kroz mnoge nevolje ući ćete u Kraljevstvo.”

DOBRO SJEME ALI TRNOVITO TLO

Tlo koje će proizvesti trnje je bogato i vrlo pogodno za proizvodnju ispravnog kršćanskog karaktera, ali je zaraženo sjemenom trnja i tlo ne može uspješno proizvesti i pšenicu i trnje; stoga, kao što parabola pokazuje, trnje guši pšenicu tako da nije proizveden dovoljan urod. Ti trnovi nisu, kao što neki sugeriraju, senzualni poroci i kriminalni apetiti. Srca u kojima dominira senzualnost nemaju nimalo sluha za poruku Kraljevstva, i ne spominju se u prispodobi, koja se odnosi samo na one koji više nisu svojevoljni grešnici, već koji izvana hodaju putem pravednosti. Učiteljeva riječ je: „Tko prima sjeme u trnje je onaj koji sluša riječ, a brige ovoga svijeta i prijevara bogatstva guše riječ i ona ostaje neplodna.” Mnogo je plemenitih ljudi predstavljenih i ovim dijelom prispodobe. Postoje mnogi koji bi, kad bi bili oslobođeni duha svijeta, njegovih ambicija, bogatstva i utjecaja, njegove ljubavi prema dobrim stvarima ovoga života, bili vrlo plodni u pravednosti. Kad pogledamo oko sebe i vidimo štedljivost i energiju mnogih ljudi u civiliziranim zemljama, kažemo sebi, ispravno, ako su ti životi stvarno okrenuti na put Gospodnji i oslobođeni ovih zemaljskih tereta, kakve bi veličanstvene, plemenite karakteri napravili. Međutim, njihova snaga, njihova energija, apsorbirana je svjetovnim poslovima i brigama, i oni ne donose plod koji se zahtijeva kao nužna kvalifikacija za uzvišenije časti mjesta s Kristom u njegovom Kraljevstvu. Učiteljeva poruka takvima je: Ne možete posvetiti svoje vrijeme, snagu i utjecaj svjetovnim stvarima i u isto vrijeme učiniti svoj „poziv i izbor sigurnim” za mjesto sa mnom u mom Kraljevstvu. Tko želi biti moj učenik, neka uzme svoj križ i neka me slijedi. Gdje sam ja, bit će i moj učenik.

„DA DONOSITE MNOGO PLODA”

„Ovim je proslavljen Otac moj da donesete mnogo roda,” rekao je naš Učitelj. U ovoj prispodobi dobra zemlja varira u svojoj produktivnosti – trideset, šezdeset i sto puta. Što su veći povrati, veće će biti Očevo zadovoljstvo i Spasiteljeva slava. Ni ta izjava nije ekstremna, kako bi neki mogli pretpostaviti. Nova „čudesna pšenica” ponekad daje više od dvije stotine zrna od jednog. Čini se da ova prispodoba implicira da

odgovornost za plodnost srca, života i karaktera uvelike ovisi o pojedincu i načinu na koji on prima poruku Kraljevstva. Oni u kojima će plodovi biti najobilniji bit će takvi da će najpametnije i najozbiljnije prihvatiti poziv. „Onaj tko sluša riječ i razumije je” i čije je srce u stanju odanosti Bogu i tko se oslobađa zapreka i svjetovnih ambicija i težnji i, poput apostola Pavla, može reći: „Ovo jedno činim,” sigurno će dobiti Kraljevstvo.

Nije dovoljno da čujemo poruku Kraljevstva; nije dovoljno da imamo dobra srca ili dobre namjere u pogledu toga; dodatno je potrebno, kako kaže Učitelj, da trebamo razumjeti poruku Kraljevstva; stoga je potrebno proučavanje Biblije. Inteligentni ljudi

PŠENICA I KUKOLJ

– 26 LIPNJA. – MAT. 13:24-43 –

Ključni tekst: – „Tada će pravednici zasjati kao sunce u Kraljevstvu svoga Oca.” – redak 43

OVDJE SMO uveli još jednom parabolom o „Kraljevstvu” veliko proročanstvo. Naše istraživanje od prije tjedan dana pokazalo je različite klase slušatelja istine. Današnje proučavanje zanemaruje sve osim slušatelja „dobrog tla,” što pokazuje da je naš Gospodin unaprijed znao povijest Evandeoskog doba. Obaviješteni smo da su on i njegovi apostoli posijali samo dobro sjeme, ali da je nakon što su apostoli zaspali, veliki protivnik, Sotona, zasijao pšenično polje sjemenom kukolja, korova. Rečeno nam je da takav inat nije neuobičajen na Istoku. Sjeme „korova” je vrlo različito od pšenice, ali rastuće stabljike izgledaju vrlo slično, pa čak i kada je glavica sličnost je velika, osim stručnjaku, dok glavice ne sazriju; tada klas pšenice postaje težak, a kukolj, budući da je lagan, stoji uspravno. Samo stručnjak može razlikovati pšenicu od kukolja dok raste.

Učitelj je dao ovu prisposobu da ilustrira kako će Sotona unijeti zabludu u Crkvu i da će djeca proizvedena zabludom u mnogočemu nalikovati ili krivotvoriti djecu koju je proizvela istina. Protivniku je bilo nemoguće pokvariti sjeme istine koje su posijali Isus i apostoli; niti se smio miješati u njezinu sjetvu, ali mu je bilo dopušteno presijati je u polju i, ako je moguće, zagušiti pšenicu, te općenito obmanuti vanjski svijet u pogledu pravog karaktera pšenice – djece Kraljevstva.

Moramo imati na umu Svemoguću Božju moć kojom bi mogao spriječiti Sotonu i spriječiti ostvarenje njegovih planova u bilo koje vrijeme. Moramo imati na umu da Božanski plan vjekova dopušta mnoge stvari koje Bog ne odobrava, ali u svojoj Riječi osuđuje. Moramo zapamtiti da Božanski plan obuhvaća nekoliko razdoblja i da će samo završeni rad u potpunosti pokazati Božansku Mudrost, Pravdu, Ljubav i Moć. Moramo imati na umu da u sadašnjem vremenu Bog dopušta gnjev demona i ljudi da se

smatraju da je vrlo mudro i ispravno da se nekoliko godina učenja posveti pripremi za nekoliko godina zemaljskog života. Koliko proučavanja, dakle, treba smatrati prikladnim za našu pripremu za vječni život i blagoslove Kraljevstva? Vrijeme i trud utrošeni na razvoj karaktera za Kraljevstvo mudro su potrošeni, a žetva od trideset, šezdeset ili sto puta ilustrira stupanj i intenzitet naše ozbiljnosti. Nagrade u Kraljevstvu također će biti razmjerne. „Kao što se zvijezda razlikuje od zvijezde u slavi, tako će biti i pri uskrsnuću mrtvih.” Očitovat će se različiti stupnjevi slave u Kraljevstvu, ali nijedan neće biti prihvatljiv Ocu koji nije donio plod u dobroj mjeri; „bravo” nikada neće biti izrečeno ako nije zaslužno.

suprotstave njegovim namjerama, ali samo onoliko koliko ih on može i na kraju hoće nadjačati na svoju slavu i za dobrobit svih koji su u skladu sa sobom.

„NEKA OBOJE RASTE ZAJEDNO”

Parabola predstavlja sluge kako pitaju treba li „kukolj” pobrati iz „pšenice” i tako uništiti neprijateljevo djelo. Odgovor je, Ne, jer bi u tom slučaju došlo do takvog meteža u žitnom polju da bi to uznemirilo cijelu pšenicu – tako su intimno bili povezani istiniti i lažni – njihovi korijeni isprepleteni u društvu, u domu, itd. Umjesto toga Učitelj je objavio da se oboje treba pustiti da rastu zajedno kroz čitavo doba do vremena žetve na kraju doba; tada bi „kosce” trebalo poučiti o okupljanju i razdvajanju dviju klasa. Pšenica bi se tada skupljala u žitnicu, a kukolj bi se svezao za spaljivanje, kako ništa od lošeg sjemena ne bi ugrozilo budući urod.

Na poseban zahtjev učenika Učitelj je protumačio i ovu prisposobu. Sam Isus bio je sijač dobrog sjemena poruke o Kraljevstvu. Sotona je bio sijač sjemena lažnih doktrina i prijevara. Vrijeme „žetve” bit će kraj ovog doba, neposredno prije inauguracije novog doba Kristovog Tisućugodišnjeg Kraljevstva. Klasa pšenice bit će ona koja se smatra prikladnom da bude povezana s Kristom u slavi njegova Tisućljetnog Kraljevstva, a okupljanje u „ambar” ili žitnicu predstavlja promjenu kroz uskrsnuće koju će ova pšenica doživjeti. Apostol to objašnjava govoreći: „Sije se u raspadljivosti; ustaje u neraspadljivosti; sije se u sramoti, ustaje u slavi; sije se životinjsko (zemaljsko) tijelo, ustaje duhovno (nebesko) tijelo.” Ovo je uskrsnuće mrtvih – prvo uskrsnuće. – I Kor. 15:43,44; Otkr. 20:6.

Klasa kukolja je predstavljena kao sakupljena iz kraljevstva (redak 41), u smislu da je Crkva u sadašnje vrijeme Božje kraljevstvo u embriju – u stanju progresivnog razvoja ili pripreme za slavu i djelo

budućnosti. Svi pripadnici klase Kraljevstva u potpunosti su posvećeni Bogu i začeti od Duha s ciljem da postanu božanska duhovna bića u uskrsnuću. Drugi koji nisu na taj način začeti duhom nemaju pravo sebe svrstavati u „pšenicu” niti se sami nasljednicima Kraljevstva. Njihova prisutnost u Crkvi Kristovoj je izvan reda. Bilo im je dopušteno da se miješaju sa pšenicom stoljećima, ali s krajem doba doći će do dispencijske promjene, usporedne s inauguracijom Milenija.

Bilo bi pogrešno pretpostaviti da među tim prijestupnicima ima lopova i ubojica najniže vrste, ali oni uključuju neke koje Apostol opisuje da čine djela tijela i đavla, naime gnjev, zlobu, mržnju, zavist, svađu. Međutim, mnogi „kukolji” su dobri ljudi velikodušne naravi, ali ne i „Nova stvorenja” u Kristu Isusu. Vrijedni su osude, ne zato što nisu začeti duhom, već zato što su u nominalnoj crkvi i predstavljaju se kao kršćani. Oni su u tom smislu neprijatni u Učiteljevim očima. Niti ih treba u potpunosti kriviti što sebe smatraju kršćanima. Na takvo razmišljanje i djelovanje potaknuli su ih propovjednici i učitelji, od kojih mnogi, poput njih samih, nemaju znanja o Kraljevstvu niti o sili oplodivanja Duhom koja uvodi u članstvo u njemu. Okupljanje ovih u „snopove” – u lože, društva, crkve, sekte, stranke – posebno će biti dokaz rada „žetve” koji je u tijeku. Istinite se potiče da čvrsto stoje u slobodi kojom ih je Krist oslobodio i da ne dođu u ropstvo sektama i strankama. Oni trebaju izbjegavati članstvo u „snopovima,” ali biti u punom

zajedništvu svih koji pripadaju istinskoj klasi „pšenice.”

Bacanje ovih zavežljaja u peć značit će njihovo uništenje, ali ni u kojem smislu ne smijemo shvatiti da je peć doslovna, niti da je vatra koja će progutati kukolj doslovna vatra. Vatra s kojom će ovo doba završiti bit će veliko „vrijeme nevolje” prorečeno u Svetom Pismu kao prethodna i uvođenje Tisućgodšnjeg kraljevstva – „Vrijeme nevolje kakvog nije bilo otkako postoji nacija.” (Danijel 12:1). U tom vremenu nevolje, zablude zbog kojih kukolj sada misli da su prava „Crkva” bit će sve raspuštene – sve će se svesti na njihovu odgovarajuću razinu – zemaljsku razinu – i prepoznati sebe samo kao zemaljske, zemljane, a ne ni u kojem smislu članovi pozvane, duhom začete, izabrane „Crkve Boga živoga.”

KRALJEVSTVO NJIHOVOG OCA

Poslušajte sada Učiteljeve riječi o ispunjenju nade Crkve na kraju ovoga doba. On kaže: „Tada će pravednici zasjati kao sunce u kraljevstvu svoga Oca!” „Tko ima uho neka čuje.” Nema svatko sluha, ali ovo je Gospodinova poruka onima koji imaju ispravan stav srca – svima koji imaju sposobnost razumjeti duhovne stvari. Neka takvi shvate da će s krajem ovog doba Gospodinovi sveci, bez obzira na zemaljske crkvene sisteme, biti povezani s Otkupiteljem u slavi njegova Tisućljetnog Kraljevstva i sjati će kao sunce za blagoslov, prosvjetljenje i uzdizanje ljudske obitelji.

SLIKE KRALJEVSTVA

– 3 SRPNJA. – MAT. 13:31-33; 44-52 –

Ključni tekst: – „Kraljevstvo Božje nije jelo i piće, nego pravednost i mir i radost u Duhu Svetom.” – Rim. 14:17

Imajmo na umu da se Učiteljeve prispodobe o Kraljevstvu nebeskom odnose na klasu ljudi koje on poziva iz svijeta čovječanstva da budu povezani s njim u njegovom Tisućljetnom Kraljevstvu koje će uskoro biti inaugurirano. Sjetimo se da se ponekad za ovu klasu govori da uključuje, nominalno, ne samo svetu, klasu pšenice, već također, u određenoj mjeri, kukolj, kao što je prikazano u našem proučavanju od prošlog tjedna. Te različite slike-prispodobe predstavljaju isti predmet s različitih stajališta, baš kao što fotografiramo zgradu sa sjevera, juga, istoka i zapada, iznutra i izvana.

KAO ZRNO GORUŠICE

Kao što je zrno gorušice vrlo malo, a ipak daje veliki grm, tako da se ptice nebeske mogu smjestiti u njegovim granama, tako ovo ilustrira kako će evanđelje Kraljevstva, od malena, doseći znatnu veličinu. Njegova veličina ne bi bila velika među drvećem, ali velika među grmljem ili biljem. Tako je Kristova poruka koju su isprva primali samo siromašni i malobrojni Izraelci konačno porasla do tako važnih

dimenzija da se ptice rado skupljaju na njezinim granama. No, sjetimo se da ptice, prema Gospodinovom tumačenju prethodne prispodobe, predstavljaju sluge Zloga. Dakle, onda bi nas učenje ove prispodobe dovelo do zaključka da je Kristova Crkva, jedno vrijeme, bila toliko nevažna u svijetu da je bilo sramota i obeščaćenje pripadati joj, ali da će na kraju postati časna i velika a Protivnikove sluge uživale bi u njegovom hladu. Taj razvoj Sveto Pismo predstavlja kao Babilon, izjavljujući da je, kao cjelina, s različitim granama i denominacijama, nominalna Kristova Crkva Babilonska. Poslušajte riječi Gospodnje; „Ona je postala utočište svakog poganog duha i kavez svake nečiste i mrske ptice.” Naznaka je da postoji veliki vanjski razvoj Crkve koji nije na njezinu korist i slavu, već naprotiv. Ipak, ovo je, nominalno, Crkva Kristova. Bez obzira na to kako je njegov duh krivo predstavljen i možda je došlo do nepravilnog razvoja, na kraju će velika Glava Crkve donijeti red iz kaosa i zbrke te će proslaviti i koristiti svoje „izabranike.”

„KVASAC SKRIVEN U OBROKU”

Prispodoba o „kvascu” (r. 33) ilustrira proces kojim će, kao što je proročeno, Crkva doći u pogrešno stanje. Kao što bi žena uzela svoju količinu brašna za pečenje i stavila u nju kiselo tijesto (kvasac) i rezultat bi bio da bi masa postala kvasna, tako bi bilo i sa Crkvom Kristovom; hrana čitavog kućanstva bi postala kvasna ili pokvarena. Svaki bi dio postao više ili manje zaražen kvascem lažnih doktrina koje bi prožele cijelu masu. Tako je danas gotovo svaka doktrina koju su usadili Isus i njegovi apostoli postala više ili manje izopačena ili izokrenuta greškama mračnog vijeka.

BLAGO SAKRIVENO U POLJU

Poželjnost dobivanja sunasljedstva s Kristom u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu prikazana je u prispodobi o „blagu skrivenom u polju.” Nalaznik, uvidjevši njezinu vrijednost, poželio ju je za sebe i toliko vjerovao u nju da se riješio sve svoje imovine kako bi kupio tu njivu za koju je vjerovao da se tamo nalazi dragocjeno blago. Samo oni koji će cijeliti poruku evanđelja dobit će njena veličanstvena obećanja. Ako volimo sadašnji život s njegovim radostima i izgledima, njegovim nadama i ambicijama, tada ćemo raditi za to, ali ako razumno čujemo i vjerom vjerujemo evanđeoskoj ponudi ovog doba sudjelovanja s Kristom u njegovom Tisućljetnom Kraljevstvu, tada će proporcionalno našoj vjeri i cijjenjenju biti naš samopožrtvovni žar da postignemo tu nagradu. Tko god vjeruje u poruku Kraljevstva, naći će svoju vjeru nadahnućem, doista neophodnim nadahnućem, za postizanje nagrade, jer će to koštati svih zemaljskih blagoslova koje ima; i osim ako ne vjeruje da će pronaći nagradu, sigurno neće biti voljan žrtvovati sve što ima za nju. Njiva pripada Bogu. Tamo je stavio blago. Nudi ga na prodaju svakome tko je spreman platiti cijenu. Kupac je Gospodin i oni koji prihvate njegov poziv da mu se pridruže u žrtvovanju svojih zemaljskih interesa kako bi mogli biti dionici s njim u njegovoj nebeskoj slavi – u djelu Milenijskog doba, da iskopaju svo to blago u blagoslovu svijeta čovječanstva. Skrivanje blaga je neophodno; kao što je naš Gospodin rekao: „Ne bacajte svoje bisere pred svinje”; neće vas razumjeti, mislit će da ste budalasti i u svom razočaranju mogu vas povrijediti. „Imaš li vjere, imaj je za sebe pred Bogom.” Prinesi mu svoju žrtvu od zemaljskih stvari i onaj koji vidi tajno, javno će te nagraditi.

BISER VELIKE VRIJEDNOSTI

Biseri su u davnim vremenima bili mnogo više u modi nego sada. Kupci bisera trgovali su tim draguljima i nosili ih na tržnicu, gdje su bili visoko cijenjani. Parabola predstavlja jednog od tih trgovaca

biserima kako nailazi na najfiniji biser koji je ikada vidio. Smatrao ga je toliko neprocjenjivim da je bio vrlo sretan prodati ili zamijeniti sve svoje druge bisere i imovinu kako bi mogao postati vlasnik tog bisera.

Ova prispodoba predstavlja evanđeosku ponudu udjela s Kristom u njegovom Kraljevstvu kao nadmoćnu u odnosu na sve druge prijedloge svijeta. Čast svijeta, ime i slava, položaj i bogatstvo, doista su poželjni; kao što Sveto Pismo kaže: „Važnije je dobro ime nego veliko bogatstvo”; ali kada naše oči gledaju „dragocjeni biser”, ponudu Kraljevstva, sunasljedstva s našim Gospodinom Isusom u njegovoj nebeskoj slavi i povezanost s njim u njegovom djelu blagoslova svih obitelji na zemlji, shvaćamo da je ovo neprocjenjiva stvar, vrijednija daleko više od svih časti, dostojanstava i zadovoljstava svijeta. Oni koji budu dostojni kupiti ovaj biser rado će zamijeniti sve zemaljske stvari za njega – čak i svoje dobro ime, a to će biti neophodno, kao što ih je Učitelj unaprijed upozorio, govoreći: „Govorit će protiv vas sve moguće zlo lažno zbog mene; radujte se i veselite se, jer velika je tvoja plaća na nebu, jer su tako progonili proroke koji su bili prije tebe.” (Matej 5:11,12). Tko ne želi imati Kraljevstvo po takvu cijenu, nije dostojan Kraljevstva. Apostol je rekao: „Kroz veliku nevolju valja nam ući u Kraljevstvo” (Dj. 14:22); i samo oni koji svojevrijetno podnose takve nevolje radi pravednosti – radi istine, u poslušnosti Nebeskom pozivu – su pobjednici. I samo je „pobjednicima” Gospodin dao „nadasve velika i dragocjena obećanja.” „Onome koji pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na prijestolju moje.” – Otkr. 3:21.

MREŽA JE SKUPILA SVAKE VRSTE

Druga prispodoba o Kraljevstvu predstavlja evanđeosku poruku kao „mrežu.” Samo jedna vrsta ribe se želi, ali mreža skuplja sve vrste. Neće svaka vrsta naslijediti Kraljevstvo kao sunasljednici s Kristom Isusom, stoga će kraj ovog doba biti vrijeme prosijavanja, odvajanja, kao što je predstavljeno u prispodobi. Poželjne ribe bit će skupljene u posude, a ostatak će biti bačen natrag u more kao neprikladni za Kraljevstvo, ali ne nužno neprikladni za bilo koju svrhu. Tijekom Kristove tisućljetne vladavine s tom će se klasom nesposobnom za Kraljevstvo pozabaviti i blagosloviti je i, ako je moguće, učiniti je korisnom i sposobnom za vječni život.

Ovdje, kao u prispodobi o pšenici i kukolju, ognjena peć, te plač i škrgut zubi u vezi s tim, simbolizira veliko vrijeme nevolje s kojim će ovo doba završiti, dajući mjesto Tisućljetnom Kraljevstvu, Kraljevstvu za čiju uspostavu na zemlji Crkva već devetnaest stoljeća tako neprestano moli: „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji.” Kakvo će to Kraljevstvo biti! Bit će to Kraljevstvo povjereno „malom stadu” – „Ne boj se,

malo stado, svidjelo se vašem Ocu dati vam Kraljevstvo” – i ono će biti potpuno ovlašteno uspostaviti vladavinu neba među čovječanstvom!

Naše proučavanje završava Gospodinovim poticajem da svi koji su upućeni u pogledu stvari koje se odnose na Kraljevstvo trebaju dovesti u red svoje poslove.

Položite svoje tračnice, narode, blizu i daleko,
Ujarmite svoje pune vlakove u parni trijumfalni vagon,
Povežite grad s gradom, ujedinite u željezne okove
Davno otuđene i često ratovane zemlje.

ISUS NIJE IZGUBIO ZEMALJSKI ŽIVOT

ODUZETI život nije žrtvovan život. Da je naš Gospodin izgubio svoj život to ne bi bila žrtva. Život koji je oduzet je život koji je oduzet iz nekog opravdanog uzroka ili razloga; ali njegov je uzet bez povoda. Patio je. Što se tiče toga kako je patio i zašto je patio, Sveto Pismo nam sasvim jasno govori – „predstavio se bez mane Bogu.” To jest, namjeravao je vršiti Božju volju; priklonio se Božjoj volji; sav svoj život posvetio je vršenju Božje volje. Da bi u potpunosti ispitao njegovu odanost i poslušnost, Bog je zahtijevao da bude poslušan, podložan, „do smrti, čak i smrti na križu”. Život mu nisu oduzeli ni Bog ni ljudi; kao što je sam izjavio, mogao je pozvati Božansku pomoć, prema Božanskoj pripremi, i više od dvanaest legija anđela bi zaštitilo njegov život: „Nitko mi ne oduzima život; sam ga polažem.” Dakle, u ovom pitanju Isusove žrtve, niti je čovjek oduzeo njegov život, niti je Bog to zahtijevao, već mu je Bog dao priliku da pokaže svoju lojalnost. To je uključivalo žrtvu u smislu da ga je stavilo na mjesto gdje je mogao učiniti ono što je Bog želio da se učini, što je značilo odricanje od svih njegovih zemaljskih prava i privilegija.

Kada je došao u vrijeme svoje smrti, nije unaprijed primijenio svoje zasluge, govoreći: „Činim ovo za takvu svrhu i takvu stvar, i primjenjujem sve zasluge koje postoje u mojoj poslušnosti za takvu svrhu.” Nije učinio ništa slično. Takva primjena nije učinio. Kada govorimo o Kristovoj smrti kao otkupnoj cijeni za grijeha cijeloga svijeta; kada kažemo da je „dao sebe kao otkupninu za sve,” uzimamo u obzir druge značajke Božanske pripreme po kojima će Gospodinu Isusu biti moguće primijeniti zasluge te žrtve u korist svijeta čovječanstva kao njihovu otkupninu. To će biti ostvareno u predviđenom roku. (I. Tim. 2:5,6.) Nije se ostvarilo kada je on umro, ali je trebalo biti ostvareno naknadno.

Nakon što je naš Gospodin iskazao svoju poslušnost sve do smrti, Otac je bio sretan ispuniti mu sve i više nego što je ikada nagovijestio ili obećao.

Mir, serafine blagih očiju; znanje, svjetlo božansko,
Poslat će svoje glasnike svakim redom.
Ljudi ujedinjeni u prijateljstvu dugo će se pitati
Da je mržnja imala moć zavesti njihove očeve u krivo;
Ili je ta lažna slava zavela njihova srca na krivi put,
I učinila ga čestitim i uzvišenim za ubijanje.
Kako veličanstveno sada ova čuda našeg dana
pripremaju Kristov kraljevski put,
I s kakvom radosnom nadom naše duše
gledaju loptu napretka dok se kotrlja,
Znajući da je sve što je još dovršeno ili započeto
samo svitanje koje prethodi suncu.

Stoga ga je uskrisio iz mrtvih – ne u istom stanju u kojem je prije bio – čovjeka – nego u veličanstvenom stanju božanske naravi, „daleko iznad anđela, poglavarstva i moći i svakog imena koje se imenuje.” Bilo bi moguće da Otac vrati našeg Gospodina Isusa u zemaljsku prirodu; ali to ne bi bilo, kako mi razumijemo, u skladu s njegovim obećanjem da će postojati posebna nagrada za ovu posebnu poslušnost – „radost koja je bila postavljena pred njega”.

ISUS JE IMAO PRAVO NA ZEMALJSKU PRIRODU

Kada je, dakle, našeg Gospodina Isusa Otac treći dan uskrisio od mrtvih, u ovu slavnu narav koju sada posjeduje – mnogo bolju od zemaljskog stanja – imao je pravo i na zemaljsku narav. On, naravno, ne bi razmišljao o zamjeni višeg stanja za zemaljsko; a pogotovo jer bi takva promjena osujetila cijeli Božji plan. Da objasnimo: Pretpostavimo da je naš Gospodin Isus, nakon što je uskrsnuo od mrtvih u slavu Oca, u božansku prirodu, rekao: „Oče, jako cijenim tvoju dobrotu i naklonost prema meni što me tako visoko uzdižeš; ali sada ja preferiram ljudsku prirodu.” Kad bismo mogli zamisliti da je rekao tako nešto, ne vidimo osim da bi imao pravo na to, jer nikada nije izgubio svoj ljudski život. Samo ga je položio. Podložio se u poslušnosti Bogu; i da je u svom uskrsnuću preferirao zemaljsku prirodu, bilo bi potpuno ispravno da ju je ponovno dobio. Ali da ju je uzeo natrag značilo bi poništiti sav posao koji je započeo. On bi tako odbacio nebesku prirodu, koja je bila daleko poželjnija, a u pogledu koje je i sam rekao: „Oče, proslavi me slavom koju sam imao kod tebe prije postanka svijeta.” On bi na ovaj način ignorirao ne samo svoju vlastitu izraženu preferenciju po tom pitanju, već i Božanski plan, poredak i uređenje, budući da je Božja volja bila da ima ovu uzvišenu prirodu i da također ima pravo na zemaljski život, zemaljsku prirodu, kako bi mogao darovati zemaljsku prirodu, sa svim njezinim pravima i povlasticama, kao „Otkupninu”, ili Odgovarajuću

cijenu, za Adamov izgubljeni život i sve njegove zemaljske povlastice.

PRIPISUJE SVOJE ZASLUGE SADA ONIMA KOJI SE ZAVJETUJU DA ĆE TO ŽRTVOVATI

Naš Gospodin zapravo još nije sve otkupio, ali je dao sebe, u smislu izvršenja žrtve, prije više od 1800 godina. Ali on još nije primijenio zasluge kao otkupnu-cijenu za cijeli svijet. Što on radi s Otkupnom cijenom sve ovo vrijeme? Otkupna-cijena je predana u ruke Oca. Kad je Isus umro, rekao je: „U tvoje ruke predajem duh svoj.” Gospodin Isus, dakle, kao Veliki Mesija, ima pravo na sve one stvari koje namjerava podariti cijelom svijetu čovječanstva – Adamu i cijeloj njegovoj rasi. Svima će im dati priliku da postanu Božji narod. Što u međuvremenu radi sa zaslugama? On to pripisuje svakom pojedincu iz Adamove rase koji želi stupiti u puni odnos s Ocem, pod uvjetom da takav pojedinac slijedi njegove stope i položi svoj zemaljski život kao što je on položio svoj. Svakome od ove vrste, koji mu dolazi, Gospodin uračunava njegovu zaslugu u trenutku kada čini svoje posvećenje u žrtvu, a to uračunavanje Gospodinove zasluge čini ga prihvatljivim Ocu, koji ga oplođuje kao novo stvorenje. Od tada pa nadalje takvi su nova stvorenja, a njihov zemaljski život je odbačen kao što je predan Isusov život – u žrtvi. Svi ovi, dakle, koji su sada pozvani da potpadnu pod ovaj poseban aranžman korištenjem zasluge Kristove smrti, potpadaju pod pripisivanje te zasluge, a ne pod njezino darivanje.

Postoji razlika između uračunavanja zasluga i njihovog darivanja. Na primjer, ako vam predamo 100 dolara, poklanjamo vam 100 dolara, prosljeđujući ih izravno vama. Ali ako potvrdimo vašu notu od 100 dolara, pripisujemo vam 100 dolara. U slučaju Crkve to je uračunvanje; zapravo nema prelaska na zasluge. Ono što naš Gospodin mora dati je pravo na ljudski život, ljudske privilegije koje su bile Adamove izvorno i koje je on izgubio – sve što je imao. To pravo na ljudski život naš Gospodin mora dati, ali ga sada ne

daje. On ga čuva da bi ga dao svijetu u svoje vrijeme. On nam sada pripisuju zasluge, ili ono što odgovara odobrenju našeg ugovora s nebeskim Ocem, ako želimo sklopiti takav ugovor.

SVIJET ĆE ZADRŽATI ZEMALJSKA ŽIVOTNA PRAVA KOJA SU IM KUPLJENA

Vraćajući se na prethodnu izjavu, da se ova zasluga daje u korist svijeta, treba to kvalificirati i reći da se zasluge ne daju za cijeli svijet, već samo, kao što Sveto Pismo ističe, „za sav narod.” „Narod”, međutim, nije cijeli svijet, već svi oni koji će stupiti u savezni odnos s Bogom tijekom razdoblja Velikog posredničkog kraljevstva. To su jedini ljudi na koje će se zasluge primijeniti. Tko god odbaci ovu priliku i odbije postati jedan od naroda, odbacuje sve prilike koje se daju i stoga ne prima naknadu za ljudski život. Takvi nisu savršeni. Oni uopće ne dobivaju ljudska prava. Oni će dobiti buđenje iz smrti, ali to neće biti Obnova. Ovo će biti tek prvi korak od kojeg mogu, ako žele, poduzeti daljnje korake koji vode do blagoslova Obnove. „Dogodit će se da duša koja neće poslušati” tog Velikog Posrednika, tog Velikog Proroka, Svećenika i Kralja, velikog „Proroka poput Mojsija podignutog između vaše braće” – kojoj je Isus Glava i Crkva ovog Evandeoskog doba su njegovi Članovi – „duša koja ne poslušava tog proroka bit će uništena iz naroda.” – Djela 3:19-21.

Ovo je u skladu s tekstem u smislu da „tko ima Sina ima život, a tko nema Sina neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu”, nastavlja u njemu; nikad se ne izvlači ispod Božjeg gnjeva. Imao je priliku; doveden je do spoznaje Istine; doveden je na mjesto gdje je imao privilegiju doći pod raspored blagoslova Novoga saveza koji će se proširiti na cijeli Izrael. Ali ako ne uspije iskoristiti tu priliku i postati jedan od Božjeg naroda, onda se uopće ne izvlači ispod gnjeva. Umire pod izvornim Božjim gnjevom i bez odlaska do kraja Milenijskog doba – a da nije postao jedan od obnovljenih.

